

27.9.2020, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám, neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nanejvýš milosrdný. (Ž 86, 3.5)

PÍSEŇ č. 442 Pane, dnešek, 638 Díky za toto

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš.

Děkujeme ti, že poslední slovo naprosto nepatří tomu, co nás sužuje a zotročuje, pod čím klesáme a hyneme. Děkujeme ti, žes nás svolal, abychom byli svědky vysvoboditelské moci slova našeho Pána. Zastav nás, Hospodine, svými skutky v Kristu, které přesahují každou naši zkušenost a mění všechno, na co jsme si v životě už zvykli. Prosíme tě, ty sám nás potěš nadějí, když jsme náchylní sklánět se před neodvolatelnou mocí smrti; způsob, aby užasli a počali tě respektovat i ti, kteří se ještě se skutečným bohatstvím tvé milosti nesetkali. Dotkni se nás dnes v tomto sboru, abychom tě beze všech zábran společně oslavovali a všude potvrzovali, že Bůh navštívil svůj lid. Pane, utvrď mezi námi, provinilými a zbloudilými, svou vládu v Duchu svatém a oslav své svaté jméno. Amen.

I. ČTENÍ 1Kr 17, 17-24

PÍSEŇ č. 623 Důvěřuj se, 440 Ozvi se, Pane,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Všemohoucí Bože, ukázal jsi v Kristu všem smutným a osamělým, kdo je tady Pánem a komu náleží poslední slovo nade vším.

Myslíme na ovdovělé nebo osiřelé, kteří ztratili živitele a zastánce, svou nejbližší oporu. Vyprošujeme jim, aby uprostřed své bezmoci každý den okoušeli neskonanou moc a pomoc věrného Pána.

Myslíme na všechny skeptické lidi, kterým zbyla již jenom nejistá naděje v trvalé zdraví a pracovitě ruce. Dej jim, prosíme, ať je zasáhne a potěší svědectví církve.

Myslíme na tvůj lid, na tento sbor. Ať si v něm Duch svatý zachovává svůj prostor, kde by lidé, zdraví a nemocní, již nepodléhali strachu o život, ale žili směle z Kristovy oběti a jeho vzkříšení. Tak učiň, prosíme, všechnu církev ve světě znamením svobody a poslem tvého království.

Myslíme ve svých srdcích na oblasti světa ležící ve stínu a stejně i na naše jednotlivé, břemena obtížené bližní.

Pane, obnov jednotu svého lidu, otevírej evangelium národům, vládám daruj odpovědnost a naplň svět svým pokojem.

Všechno skládáme do tvé ruky a společně tě takto vzýváme: Otče...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Proto i my, obklopeni takovým zástupcem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Žd 12, 1-2

POŽEHNÁNÍ Pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen. (Fp 4,7)

PÍSEŇ č. 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 7, 11-17

Hned nato odešel do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho učedníci a veliký zástup lidí. Když se blížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Veliký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, oslavovali Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid.“ A tato zvěst se o něm rozšířila po celém Judsku a po všem okolí.

Neplač! Říká Ježíš pohnut soucitem nad ztrátou jediného syna své matky, která už navíc byla i vdovou, takže neměla ani manžela. Neplač! Říká Ježíš pohnut milosrdenstvím nad tím, že se někomu nedostává potřebná lítost. A kdykoli vidí naše trápení a náš zármutek, cítí s námi. A říká: Neplač!

Ale proč to vlastně říká? Proč bychom neměli plakat, když nás něco bolí? Proč bychom neměli plakat, když ztratíme někoho blízkého? A proč bychom neměli plakat, když to tak cítíme? Dřív jsem hodně plakal při psaní kázání, to už mě skoro přešlo a pláču, jen když je mi smutno. Taky je vám někdy smutno? Jen si zaplačte... Ulevilo by se nám všem. A nejvíc asi mně.

Ovdovělá matka ztratila svého syna. Nejdřív manžel, teď i syn. Dochází ji velký zástup, a když ji uviděl Pán, bylo mu jí líto a řekl jí,

aby neplakala. Proč to Ježíš vlastně říká? Chce ji utěšit nebo jen nechce plakat spolu s ní, i když by klidně mohl...

Říká to proto, že je mu jí líto. A taky proto, že na své smutky by člověk neměl být sám. Vdova je nyní sama, po manželovi ztrácí i syna, co může být horšího a je sama, i když je kolem ní velký zástup. Někdy se smutek tím víc násobí, když ho nese i někdo druhý, i když je kolem ní spousta lidí nebo možná právě proto, stejně se musí cítit strašně sama. A tak pláče, ne však dojetím, ale protože ztratila syna. Co může být horšího. A není, kdo konkrétní by to s ní nesl.

A Ježíš? Když to vidí, přistoupí k mrtvému, dotkne se toho, na čem leží, zastaví ty, kteří ho nesou a řekne: Chlapče, pravím ti, vstaň! Už se na to nemůže dívat a tomu mrtvému chlapci řekne, aby vstal.

Ale copak mrtvý spí? Někteří si to tak představují, že prostě usne a už se neprobudí. Ale je to tak jednoduché? Není. Chlapec usnul navždy. Už se neprobudí. Už je tu s námi jen jeho mrtvé tělo. Tak proč to ten Ježíš vlastně říká? Nemůže se na to dívat, proto zastavuje ty, kteří mrtvého chlapce nesou a uzdravuje ho pouhým slovem.

Chlapče, pravím ti, vstaň! Jako kdyby bylo nějaké ráno a chlapec musel jít do školy a Ježíš ho jen musel probudit. Ten je však mrtvý a jen tak se neprobudí. Tak proč? Ježíši jde o něco jiného, jednak chce probudit mrtvého k životu a jednak chce nechat projevit samého Boha. A jak se budí mrtvé k životu a nechá se projevit Boží jednání?

Poměrně jednoduše. Mrtvý se posadí a začne mluvit. A není to scéna z žádného hororu, ale prostá skutečnost. Prostě se ten původně mrtvý chlapec zvedne a začne mluvit. Zázrak? Ale houby. Ježíš ho jen probudí k životu a možná ho jen konečně pustí ke slovu. Jak prosté.

Někdy by stačilo jen sami sklapnout, utěšit nekonečné emoce a pláč nad tím, že už to není jako dřív nebo že ztrácíme někoho blízkého, třeba svou minulost a pustit ke slovu život. Život! Ne smrt. To, co je! Ne co bylo, to už dnes nikoho nezajímá. A mrtvý se posadí a začne mluvit. Asi nám chce něco říct. Ale co? To už je jedno, Ježíš ho okamžitě vrátí jeho matce, asi aby to mohl říct přímo jí.

A ten velký zástup se zmocní veliká bázeň a začnou oslavovat Boha. Přesně to jsme chtěli, aby se probrali ti, co tam byli taky a místo na své smutky či pláč té matky zaměřili se na Boží jednání.

Veliký prorok povstal mezi námi a Bůh navštívil svůj lid. To dnes už asi jen tak neuslyšíme, ale už jen to, že začnou velebit Boží činy, je docela dost. Co bychom za to dnes dali. Jenže co když tu jde ještě o něco jiného? Zástup lidu oslavuje Boha za to, že tu jeho Syn uzdravuje jak na běžícím páse a navštěvuje svůj lid. Jako by na to ti lidé přímo čekali, až jim Pán Bůh sešle někoho, kdo jim bude trochu blíž a kdo případně přijde rovnou za nimi a poctí je svou návštěvou. Jako by ti lidé o Boží přítomnost, o Boží jednání, o Boží skutky přímo stáli a jen na ně čekali. Čekají i dnes? Prý ne, ale co když ano?

Lidé čekají na život. Nezajímají je naše smutky, ale chtějí to, co Ježíš, aby i oni mohli promluvit. A pak za to Pána Boha velebí, že totiž vrací původně mrtvého chlapce jeho matce a dovolí i jim, aby něco řekli, aby se nějak projeví. Aby se tu konečně projevil sám Bůh.

Lidé čekají na život. Plačící ženu a matku doprovází skoro celou cestu, aby třeba i spolu s ní nesli její smutek, ale jakmile se jí i jemu vrátí život, jsou i oni jak vyměnění a jak je známe nebo spíš neznáme. Nejdřív se jich zmocní bázeň, strach z neznámého, ale pak už jen slaví. Slaví život, ne to, co bylo, ale to, co je. Samého Boha.

Lidé čekají na život. Na co čekáme my? Chlapče, pravím ti, vstaň! Mrtvý se posadí a začne mluvit. Právě na to! Ne, až se mrtví opět probudí k životu, ale až se život vrátí i tam, kde předtím moc nebyl a chlapec nám konečně řekne, co dřív třeba ani nemohl.

A řekne nám, co si myslí. Konečně nám řekne, co si myslí, k životu totiž patří slovo. A to ne ledajaké slovo, ale slovo původně mrtvého chlapce, který toho dřív říct asi ani nemohl, ale teď už může. Byl mu navrácen život, byla mu vrácena řeč a konečně mohl po určité pauze říct, co si myslí. A lid je z toho úplně u vytržení. On mluví.

Co by mohlo vrátit život nám všem, kteří neustále jen na něco čekáme? Až nás někdo zachrání, až opět bude líp, až i za námi přijde Pán Ježíš a řekne, chlapče, pravím ti, vstaň a ten skutečně vstane a začne mluvit. Až se k nám ti naši chlapci opět navrátí živí a zdraví.

Ale co vy, matky? Nejdřív opuštěné a uplakané, pak i s mluvícím chlapcem v náručí? No nic, čekat, až se vrátí, čekat, až přijde čas i na vaše mladé, čekat, až je Pán Ježíš vzkřísí z mrtvých. Jenže oni žijí, jen dočasně spí anebo jen čekají, až budou puštěni ke slovu. Čekají, až i díky Ježíši budou moci opět promluvit. Zatím poslušně mlčí. Někteří spí, jiní pilně pracují, případně někde cestují, tady je však nehledejte, snad jen ty matky a jejich dcery, chlapci jen čekají na svou příležitost. Ale nemusí proto ani pro ně hned plakat, oni si svou cestu už najdou, případně je najde přímo sám Ježíš i to se může stát. My se můžeme jen starat o to dámské pokolení, to nás dnes potřebuje trochu víc a někdy vám řeknu proč. Protože utěšit ode všech smutků a starostí potřebují hlavně matky a ženy.

Dnes je čas smutku a pláče. Pláče nad tím, co všechno a kdo všechno je už pryč a jen tak se nevrátí. A pláče nad tím, že to ani jinak nejde. Nebo snad jde?

V tom přijde Ježíš, přistoupí k mrtvému, zastaví ty, kteří ho nesou a řekne jen, aby vstal. A pobídne ho k tomu, aby začal mluvit. A on skutečně vstane, posadí se a začne mluvit. Bůh navštěvuje svůj lid mimo jiné v chlapci, na kterém se ukáže, že i mladí nám mají co říct. Jen se toho nesmíme ani my sami tak bát, Bůh mluví i v mladých lidech a svůj lid navštěvuje svým slovem a jednáním, které ano, vede k životu. A o to jde. Jde o život.

PÍSEŇ č. 452 Za dar Slova, Bože milý
PÍSEŇ č. 697 Moc předivná (1.3-7)